

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמןנקדימון
ובן גוריון
מר שלמה נקדימון

לחינוך יהודי וצביונה היהודי של המדינה. היום כמעט אין תחום, חברתי או אחר, שאין איזשהו לובי, שדולה, שפועלת לקידומו, אבל בשעתו הם היו חלוצים בפעילות הזו, ובזכות דרך הפעולה הנעימה והלבבית שבה פעלו, ראיתי כיצד הכנסת על כל מרכיביה, גם אלו שנושאי דת היו לצנינים בעיניהם, גילו כלפיהם חיבה ואהדה. לכולם היה ברור שהם אינם פועלים מתוך אינטרסים אישיים, אלא שבאמת אכפת להם מענייני יהדות.

בשנת תשכ"ב (1962) נשלחתי לארצות הברית במסגרת עבודתי העיתונאית, ובעקבות מערכת היחסים שנוקמה עם נציגי חב"ד בכנסת, החלטתי שאני מעוניין להיפגש עם הרבי מליובאוויטש. יצרתי קשר עם ראש לשכת המזכירות של הרבי, הרב חודקוב, וזה קבע עבורי תור ליחידות עם הרבי.

היה זה ביום שלישי בשבוע, בשעה אחת עשרה בלילה, כאשר נכנסתי לחדרו של הרבי ושהיתי שם לשיחה ארוכה מאוד ומרתקת ביותר. למעשה, אמרתי לרבי שאני מבקש לראיין אותו, אך תגובתו הייתה שהוא אינו נוהג להעניק ראיונות לעיתונאים. אחרי שהסברתי שמדובר בנושאים שיש לי בהם עניין אישי, וכי אני מבקש את רשותו לפרסמם, הרבי נאות להמשיך בשיחה, וראיתי בכך מעין הסכמה שבשתיקה מצדו.

העליתי אז מגוון שאלות שהכנתי מראש, שסקרן אותי לדעת את עמדתו של הרבי לגביהן, ובין היתר שאלתי מדוע הרבי לא עולה לארץ ישראל, או לפחות מגיע לבקר בה. הרבי לא שלל את העניין עקרונית, והסביר שיש כמה עניינים המונעים ממנו כרגע לעזוב את מקומו הנוכחי, אך הוא הבהיר כי לדעתו הנסיעה לארץ ישראל לא ראוי שתהיה לשם תענוג בעלמא, כי אם כדי לפעול בה. "כאשר יסורו הסיבות המחייבות אותי להישאר בארצות הברית, יש לבחון מה אוכל לפעול שם". שאלתי את הרבי מתי להערכתו זה יקרה, והוא השיב בחיך... <<

באותה עת הצליח לראשונה אסטרונוט אמריקני להקיף את כדור הארץ, ורבים עסקו אז בשאלה האם ייתכן שהאדם ינחת על הירח. שאלתי את הרבי לגבי נושא זה, וגם ביקשתי לדעת האם להשקפתו קיימת בחקירת האדם את הטבע ואת החלל סתירה לתורה ולהלכה. הרבי הביע דעתו שהאדם יוכל לנחות על הירח, אם כי לא ברור מה ימצא שם. לעניין הסתירה כביכול בין המחקר המדעי והתורה, הרבי שלל זאת לחלוטין, וטען כי אדרבה, ככל שמתקדם המחקר המדעי ומתפתחת הטכנולוגיה, דווקא הולך ומתברר שכל מה שכתוב בתורה הוא אמת לאמיתה,

מר שלמה נקדימון מראיין את ראש הממשלה דוד בן גוריון

אחרי סיום שירותי הצבאי, לקראת סוף שנות תש"י (1950), התחלתי לסלול את דרכי בעולם העיתונות, תחילה בעיתון 'חרות' - העיתון היומי של תנועת החרות, כפי שהיה מקובל באותה תקופה שלכל אחת מהמפלגות הגדולות היה עיתון משלה - ובהמשך ככתב מדיני בעיתון 'ידיעות אחרונות', משרה שאותה מילאתי במשך כמה עשרות שנים.

כבר בתחילת דרכי ככתב מדיני, אני זוכר שאחד השמות ששב ועלה כל הזמן היה שמו של הרבי מליובאוויטש. הסיבה לכך היא מאחר שחסידות חב"ד התייחדה במעורבות שלה בחיים הכלליים בארץ, בהתאם לסיסמה החב"דית 'ופרצת', והשאפה להשפיע בנושאי זהות יהודית בכל מקום שבו ישנו קיבוץ של יהודים.

בשעתו, המעורבות הזו באה לידי ביטוי בעיקר בהקשר של העשייה למען יהודי ברית המועצות לשעבר, פעילות שהתנהלה תחת מעטה חשאיות במידה רבה, וכן בזירה הפוליטית במדינת ישראל, כאשר אחד הנושאים המרכזיים שעמדו על הפרק באותם ימים היה נושא 'מיהו יהודי', תיקון חוק השבות.

בתור כתב פוליטי ביליתי הרבה מאוד במסדרונות הכנסת, ושם פגשתי כמה חסידי חב"ד, ובראשם דובר חב"ד ר' בערקה וולף ע"ה, שעסקו בשתדלנות לקידום עניינים הקשורים

ואילו הנחות יסוד מדעיות שנחשבו במשך שנים כאמיתות מוחלטות מתערערות וקורסות. הוא הביא בהקשר זה כדוגמה את הגילויים החדשים שהתפרסמו אז בתחום חקר האטומים.

עוד נושא שעלה בשיחתנו היה יחסו של הרבי למפלגות הדתיות. מצד אחד הדגיש הרבי שאינו רוצה להתערב בנעשה בארץ הקודש מאחר שאינו חי שם. אך מאידך גיסא, הרבי הביע דעתו שקיומן של המפלגות הדתיות הוא כורח המציאות, כדי שיהיה מי שייצג ויקדם את הסוגיות הקשורות לענייני הדת במדינה.

תוך כדי שיחתנו שמתי לב כיצד מנסה הרבי לגייס אותי לטובת קידום עמדותיו בדבר חיזוק אופייה היהודי של המדינה. הוא הביע דעתו שעוסקים יותר מדי בדברים טפלים ולא בעיקר שהוא חיזוק האמונה היהודית וקיום המצוות המעשיות, והדגיש כי בחינה כנה של ההיסטוריה של עמנו תגלה שאלו הדברים שהחזיקו את קיומו של עם ישראל לאורך הדורות, וכי מי שחרגו מכך, לא נשאר מהם זכר למרבה הצער.

הפלגנו עוד בדברים בכמה נושאים אחרים, והשיחה עם הרבי הייתה מאלפת ומרתקת. בסיומה הוא ביקש ממנו למסור דרישת שלום למר מנחם בגין, עמו נפגש הרבי לראשונה כשנתיים קודם לכן, וכן למר יוסף קלרמן, גם הוא איש תנועת החרות ומי שיזם את הקשר בין בגין לבין הרבי. את רשמיי מהפגישה עם הרבי העליתי על הכתב והדברים פורסמו בשעתו בעיתונות הישראלית.

כעבור חמש עשרה שנה, בתחילת חודש מנחם אב, תשל"ז (1977), זמן קצר לאחר שנבחר לראשות הממשלה, הגיע מר בגין לארה"ב כדי להיפגש עם הנשיא קרטור ועם ראשי הארגונים היהודים. את ביקורו בחר מר בגין לפתוח בפגישה עם הרבי, ואני נשלחתי מטעם העיתון "דיעות אחרונות" כדי לסקר את הביקור. כאמור, לבגין היה עוד קשר קודם עם הרבי, ובכלל הוא היה יהודי מאמין, וחשוב היה לו לקבל את ברכתו של הרבי לפני יציאתו לווינגטון להיפגש עם נשיא ארה"ב קרטור.

באורח נדיר, יצא הרבי לחזית בנין 770 לכבודו של מר בגין, ואחרי הצהרה קצרה לעיתונאים הרבים שעמדו בחוץ, נכנסו שניהם לחדרו של הרבי ונועדו שם בארבע עיניים. הפגישה ביניהם, שארכה כשעתיים, לא הוקלטה ותוכנה מעולם לא פורסם. אנחנו העיתונאים השקפנו מבחוץ דרך חלונות חדרו של הרבי.

בסיום הפגישה יצאו הרבי ומר בגין אל העיתונאים שהמתינו בחוץ, כאשר הרבי אווז בידו של מר בגין ופניו של זה האחרון קורנות מאושר. הוא הצהיר שהפגישה עם הרבי חיזקה את עמדותיו לקראת פגישותיו עם נשיא ארה"ב, וכי כעת הוא חש שמאחוריו עומדים לא רק העם היושב בציון, כי אם כל יהודי העולם ומנהיגיהם. כאשר ניסינו, אני ועיתונאים אחרים, לדובב את בגין אחרי הפגישה, ולדלות ממנו אי אלו פרטים על מה שדובר בה, הוא אמר שדברים שנאמרים ביחידות לא מספרים בפומבי, והבהיר שהם התחייבו איש לרעהו שלא לפרסם את תוכן הפגישה.

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER with the REBBE

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

זמן לא רב לאחר אותה פגישה, הזמין אותי בגין להצטרף לצוות הקרוב שלו בתור יועץ תקשורת, תפקיד שאותו מילאתי במשך כשנתיים. לאורך תקופה זו שב ועלה שמו של הרבי כמה פעמים. במהלך תקופה זו התקיימו הפגישות עם המצרים בקמפ דייויד, ובגין היה נתון אז ללחצים מדיניים כבדים מצד האמריקנים והזירה הבינלאומית. בגין אף מינה איש קשר מיוחד שתפקידו היה להיפגש עם הרבי ולדווח לו על המתרחש בשיחות ולעדכן אותו בהתפתחויות, אך הוא לא עמד בלחצים הכבדים שהופעלו עליו והסכים בסופו של דבר לסגת מסיני ולפנות את היישובים היהודיים שם, בניגוד לעמדת הרבי.

הפעם הבאה, ולמעשה האחרונה, שבה נפגשתי עם הרבי הייתה בשנת תש"נ (1990). אז כבר חדל הרבי לקבל אנשים ליחידות, ועברתי על פניו בחלוקת הדולרים השבועית. כשהצגתי את עצמי ואמרתי לרבי שהייתי אצלו עם בגין וקודם לכן ביחידות, הוא זכר אותי, ואמר שבתלמוד מיד אחרי השם נקדימון, מופיע השם בן גוריון. "ממילא, כל מה שבן גוריון היה צריך לפעול, תדאג אתה להשלים". בהמשך הוא גם הזכיר את הסיפור התלמודי על נקדימון בן גוריון שהיה מעשירי ירושלים, וסיפק מים לתושביה בימי המצור. הוא ציטט את מאמר חז"ל "אין מים אלא תורה", ודחק בי לשלב דברי תורה במאמרים שאני מפרסם, ולא רק ברמו, אלא בגלוי ובגאון.

זו הייתה שיחה מאוד מרגשת, במהלכה גם הענקתי לרבי את המהדורה האנגלית של ספרי 'תמוז בלהבות' על הפצת הכור האטומי בעירק. הרבי בירך אותי בהצלחה רבה בכתיבתי, והעניק לי אז כמה שטרות של דולר ואת ברכתיו גם עבור רעייתי וילדיי, וכן לבני יניב שנלווה אלי. השטרות הללו יקרים לליבי והם שמורים אצלי עד היום.

מר שלמה נקדימון הוא עיתונאי ישראלי וותיק, שהיה מקורב לראש הממשלה מנחם בגין ואף שימש יועצו לענייני תקשורת. הוא רואיין בכיתו שבתל אביב בחודש אב, תשס"ט (2009).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ו (1986) — בכניסתו לתפילת שחרית הודיע הרבי שתתקיים התוועדות באותה שבת. בהתוועדות דיבר הרבי על סיום הרמב"ם השני הקרב ובא, וקרא לערוך את חגיגות הסיום ברוב פאר והדר, כפליים מכפי שהיה בפעם הראשונה. כמו כן הציע שיוציאו לאור קובץ שיכיל את תמצית דברי התורה שייאמרו בעת חגיגת הסיום.¹ באדר ראשון

1 התוועדות תשמ"ו, חלק ב, עמ' 603

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org